

[Holger Eriksen.]

deres kapital ved, at de har været så heldige at være i besiddelse af aktier, der er steget stærkt i værdi? Er det ikke lidt søgt? Byron skrev i „Don Juan“: Jeg forstår godt, at Adam og Eva måtte dø, for de syndede, men hvorfor skulle spurven dø? Sad den måske i træet ovenover og lurede? Ja, det kan være, at Byron ikke brugte nøjagtigt det udtryk, men det var i hvert fald, hvad han mente. Her kan det samme spørgsmål rejses. Ejendomsbesidderne skal have deres formueskat nedsat, fordi vurderingen har konstateret, at de har større værdier, end de havde før, men hvorfor skal det samme være tilfældet med andre formueejere?

Det hele er efter min mening et forsøg på at lette forholdene for formueejerne i almindelighed. Imidlertid stilles der jo ikke forslag om udgiftsbesparelser, og de byrder, som lettes for formueejerne, skal således udredes af dem, der fremstiller værdierne, altså udfører arbejde af en eller anden art. Er det rimeligt at flytte skattebyrden fra de arbejdsfri indtægter over til de arbejds-kabte? Det mener jeg i hvert tilfælde ikke.

Det næste, der foreslås, er at give købstadkommunerne adgang til at nedsætte beskatningspromillerne i samme forhold, som ejendomsværdierne er steget, at de skattefri fradrag pr. ejendom og pr. lejlighed forhøjes, og at ejendoms- og grundskyldpromillerne nedsættes, således at der ikke som følge af de forhøjede værdiansættelser for den enkelte ejendom kan ske nogen stigning i ejendomsskatterne eller nogen forrykkelse af forholdet mellem skatterne på jorden og skatterne på bygninger. Der står virkelig „for den enkelte ejendom“, og det giver mig anledning til at sige, at det må være en meget speciel æggekage, der her er bestilt, og at det er meget klogt, at opskriften ikke er medsendt, en sådan findes nemlig ikke. Naturligvis kan man forhøje de skattefri fradrag pr. lejlighed, f. eks. med 1 000 kr. Det vil i mange tilfælde give dækning for værdistigningen,

men ikke i alle. Man kan også forhøje med 2 000 kr. Det vil give dækning i næsten alle tilfælde, men det vil give mere end dækning i et ikke ringe antal tilfælde. Her vil grundejerne altså få en positiv fordel, medens det, hvor dækning ikke opnås, vil blive lejerne, der må punge ud. Det er umuligt at finde et tal, som giver dækning og kun dækning for den enkelte ejendom, og det samme må gælde en ændring i promillerne; da promillerne må være ensartede, medens stigningerne i høj grad vil være uensartede, vil det krav, der stilles til regeringen, ikke kunne opfyldes.

Langt mere rationelt er det, som henholdsvis finansministeren og indenrigsministeren har foreslået. De fikserer simpelt hen ejendomsskylden; her bliver der hverken tale om stigning eller fald. De imødekommer altså den del af kravet, der går ud på, at der ikke må ske nogen ændring i ejendomsskatterne for den enkelte ejendom, men ganske vist ved anvendelsen af andre midler, end de ærede forslagsstillere har krævet bragt i anvendelse. Da ejendomsskylden trods fradragsbestemmelsen og trods den lavere promille tynger betydeligt hårdere end grundskylden på de ejendomme, der her er tale om, må man komme til det resultat, at de stillede krav i betydeligt omfang er imødekommet og, som den højtærede finansminister oplyste, imødekommet allerede, inden kravene blev fremsat. Derimod sker der, jeg kan godt sige naturligvis, ingen ændring for grundskyldens vedkommende. Når grundværdierne stiger, må den pågældende ejer også finde sig i at betale en større afgift.

Den sidste del af forslaget til folketingsbeslutning er en opfordring til finansministeren om at gøre henstilling til ligningsrådet, hvori altså er udtrykt, at det hele egentlig er noget, som lovgivningsmagten ikke har med at gøre. Henstillingen skal gå ud på, at den procent af vurderingssummen, hvormed lejeindtægten af bolig i eget enfamilienshus beregnes skattemæssigt, skal fastlægges således, at stigningen ikke bliver